

Kapitola I: OSUDNÉ RAŇAJKY

Ako to často býva, všetko sa začalo pri raňajkách. Mama umývala malou špongiou umývadlo. Deti Holmanovcov, jedenásťročná Hela, deväťročný Kajo a Majka, ktorá mala šesť rokov a štyri mesiace, sedeli okolo okrúhleho kuchynského stola a jedli ryžové pukance.

V rádiu boli správy: ... *skončila sa škola, začali sa letné prázdniny, prichádza teplé počasie, víkendová doprava je plynulá...*

Mamina špongia zastala nad umývadlom a mama sa obrátila k deťom. Bola nervózna a mala na to dobrý dôvod.

„Dnes ráno by som mala odísť, ale lístky na vlak stále neprišli,“ hundrala. „Som si istá, že tá výhra bola podvod. Výlet do Laponska a dvojtýždňový relaxačný pobyt! Príliš dobré, než aby to bola pravda. Také veci sa skrátka nestávajú.“

Mama sa otočila naspäť k umývadlu a pokračovala v čistení, pričom šomrala:

„Ale ja som tomu aj tak verila., Dokonca som si zbalila kufor, ale po lístkoch ani stopy.“

Deti sa na seba pozreli.

„Mimochodom, tá pomocníčka v domácnosti tu tiež nie je,“ poznamenala Hela.

„Pomocníčka v domácnosti tu tiež nie je,“ opakovala mama.

„Ani Neviditeľný hlas,“ pokračovala Majka.

Mama sa zamračila.

„Ale Neviditeľný hlas je často počuť,“ opravil ju Kajo.

„Prestaňte s tým nezmyselným Neviditeľným hlasom,“ povedala mama prísne. „Dobre viete, že ocko príde domov dnes večer. Už sedí v lietadle.“

„Myslím si, že v žiadnom lietadle neseď,“ zašepkala Hela Kajovi. Neviditeľný hlas málokedy prišiel domov načas.

„Čo si to šepkáte?“ spýtala sa mama.

„Nič,“ odpovedal Kajo rýchlo.

Pri dverách zazvonil zvonček.

„Už je to tu!“ zvolala mama. Poobzerala sa. V kuchyni bol stále neporiadok.

„Ja otvorím,“ povedala Hela a vyskočila. Mama špongiou rýchlo zotrela zo stola omrvinky z cereálií a ponáhľala sa do haly za Helou.

Pri dverách stál poštár. Nebol to ten, ktorý sem chodieval pravidelne, tento vyzeral elegantnejšie a energickejšie. Na

sebe mal žltú vestu, sivú baseballovú čiapku a sivú kravatu z umelého vlákna. K ich domu určite neprišiel na poštárskom bicykli.

„Je doma Mária Holmanová?“ spýtal sa zdvorilo. „Mám tu balík. Nieкто musí potvrdiť príjem.“

„Potvrdiť?“ spýtala sa Hela.

„Podpísať,“ vysvetlil poštár.

Mama si utrela ruky do zástery a vykročila vpred.

„Ja som Mária Holmanová,“ povedala. „Vyhrala som v lotérii dovolenku. Toto sú určite lístky na vlak.“

Poštár súhlasne prikývol a podal mame papier a pero. „Priamo tu. A sem prosím tlačným písmom vaše meno.“

Mama sa podpísala. Poštár jej podal obálku.

„Nech sa páči. Želám vám nádherný deň!“

Zdvihol šiltovku na pozdrav a zmizol na schodoch.

Mama obálku opatrne otvorila.

„No áno, tu sú,“ povedala s úľavou a vytiahla z obálky zložený list papiera a lístky na vlak.

„Čo je napísané na tom papieri?“ spýtala sa Hela.

Mama rozložila papier a nahlas čítala:

Milý príjemca,

ešte raz Vám gratulujeme k výhre! Konečne je čas na dovolenku. Čas na načerpanie novej energie, na oddych, na nové zážitky. Čas na to, aby ste mysleli na svoju pohodu, zobudili sa pri štebote vtákov a aby Vás pohladili slnečné lúče. Vitajte!

Po dvoch týždňoch z Vás bude nový človek. Náš relaxačný tábor sa začína zajtra napoludnie, presné miesto sa dozviete hneď po príchode. Tábor trvá presne dva týždne a po celý čas nebudete potrebovať nijaké peniaze, len teplé oblečenie a energickú náladu na táborenie. Po skončení Vás dopravíme naspäť domov, pokiaľ sa nerozhodnete ísť inam. Mimoriadny

vlak odchádza z hlavnej stanice dnes večer o ôsmej. Príd'te, prosím, včas. Lístky na vlak prikladáme.

„Mimoriadny vlak!“ zvolala Hela. „Zdá sa, že mama nie je jediná, kto vyhral relaxačný pobyt.“

„Nebud' hlúpa, tí ostatní si to, samozrejme, musia zaplatiť,“ opravil ju Kajo. „Nie je tak, mama?“

Mama neodpovedala, ale hľadela na list a akosi zvláštne vraštila obočie.

„Čo je tam napísané?“ spýtala sa Hela.

Mama zavzdychala. „Píše sa tu, že vzhľadom na to, že váš otec je na cestách, dostaneme do domácnosti výpomoc až dotedy, kým sa nevrátim. Na dva týždne, vo dne aj v noci!“

„Nepovedala si im, že Neviditeľný hlas sa vráti domov?“ spýtal sa Kajo. „Teda že sa ocko vráti?“

„Myslela som, že je to zjavné a hovoriť im to nemusím!“ povedala mama.

„Nasťahuje sa k nám vychovávateľka?“ potešene sa spýtala Majka. Mala rada každého v škôlke, na detskej poliklinike aj u zubára.

„O nociach reč nebola,“ šomrala mama. „Myslela som, že dostaneme niekoho, kto tu trochu uprace a niekoľkokrát do týždňa uvarí obed. Toto je niečo celkom iné.“

„Neviditeľný hlas teda domov nepríde?“ zašepkala Hela Kajovi.

Kajo pokrčil plecami. Naozaj nevedel.

„Toto mali upresniť skôr,“ pokračovala mama a krútila hlavou.

„Úplne cudzí človek! Kde ho tu ubytujeme? Host'ovskú izbu nemáme.“

„Tvoja posteľ bude voľná,“ ozvala sa Majka.

„Toto začína byť príliš komplikované,“ nespokojne hundrala mama. Potom zase zmlkla a čítala ďalej.

„Čo sa tam ešte píše?“ spýtal sa Kajo, keď mama odrazu pevne zovrela pery tak, že vyzerali ako čiara.

„Čítaj nahlas!“ dožadovala sa Majka.

„A čo má znamenať zase toto?“ spýtala sa mama vyľakane a čítala:

„Dostanete príležitosť zúčastniť sa na mimoriadnom tajnom experimente, v ktorom skúmame nové formy pomoci v domácnosti. Pracovník, ktorý príde k Vám domov, je poločlovek a na túto prácu je plne kvalifikovaný...“

„Poločlovek!“ zvolala Majka. „Čože? Prečítaj to ešte raz!“

„Majka, nekrič,“ napomenula ju Hela. „Mama, čítaj ďalej, prosím.“

„... poločlovek, podľa starej definície príšera či troll...“

Hela potláčala smiech.

„Toto je nejaký žart!“

„Skrytá kamera,“ uškrnul sa Kajo a rozhliadal sa okolo seba.

Ale Majka spokojne hľadela na mamu. Bola priam nadšená. Mohla by to byť pravda? Príšera u nich doma. Pestúnka a príšera.

Mama napätým hlasom pokračovala:

„Chceme zdôrazniť, že táto naša bytosť je neškodná. Experiment je však veľmi dôverný a Vy za nijakých okolností nesmiete nikomu o tejto bytosti povedať. Porušenie tejto povinnosti by malo vážne následky. Navyše si Vám dovoľujeme pripomenúť, že keď ste prijali výhru, podpísali ste dohodu o mlčanlivosti...“

Mama odtrhla pohľad od listu. Vyzerala nahnevane.

„V tej dohode nebolo nič o poloľud'och ani o strašidlách!“ hnevla sa. „Myslela som, že nikomu nemám hovoriť o relaxačných procedúrach, ktoré poskytujú! Toto je niečo celkom iné. Moje deti nie sú pokusné králiky. Nikto mi v mojom vlastnom byte nebude klásť podmienky.“

„Ja viem udržať tajomstvo!“ zakričala Majka. „Ja chcem, aby sem ten poločlovek prišiel!“

„Majka, nekrič,“ požiadal ju Kajo.

A práve vtedy znovu zazvonil zvonček.

„Prepána!“ nahnevane povedala mama.

Hela vykročila k dverám a otvorila ich. V hale nastalo úplné, šokované ticho.

Za dverami stála hnedo-čierna bytosť. Bola veľká a široká a zaplnila takmer celé dvere. Ale čo to bolo zač? Bytosť pevne stála na dvoch obrovských chodidlách a mala dve ozrutné ruky. Jej dlane boli ako veká na panvice a každý zo štyroch prstov pripomínal hrubú klobásu. Bytosť v jednej ruke držala pokrčený kus papiera.

Mala hustú matnú srst', alebo to bol odev z drsnej látky? V haly sa šíril zvláštny zápach, pripomínajúci vlhkú pivnicu. Bytosť zagúľala veľkými okrúhlymi žltými očami a niečo zachrochtala. Majka sa schovala za mamu.

Spoza bytosti vykúkal kuriér v sivom obleku, iný, než ten predošlý. Nervózne kývol na pozdrav, odkašľal si a povedal:

„Toto je zásielka pre vás. Môžete to, prosím, podpísať?“

Prestrčil okolo bytosti elektronické podpisové zariadenie a podával ho mame. Mama na to stvorenie hľadela s pootvorenými ústami.

„Mami, podpíš to,“ povedala Hela a jemne ju štouchla.

„Čo s tým máme robiť?“ spýtala sa mama.

„Na tom papieri sú pokyny,“ povedala kuriér a zakašľal.

„No tak, podpíš to,“ zopakovala Hela.

„Čo ak to nechcem?“ spýtala sa mama potichu.

„To sa nedá,“ povedal kuriér. „Povedali mi, že vám to mám priviezt'. Spiatočnú adresu nemám.“

„No tak, mami, skrátka to podpíš,“ povedala Hela.

„No dobre, ak sú k tomu určite aj inštrukcie,“ vzdychla si mama.

Mierne roztraseným rukopisom sa podpísala na obrazovku. Kuriér si ju náhlivo zobral naspäť. „Želám vám pekný deň,“ povedal rýchlo a vytratil sa.

No rodina Holmanovcov a ich nový pomocník v domácnosti stáli vo dverách ako sochy. Hela hľadela na to stvorenie. Kajo hľadel na to stvorenie. Mamin pohľad preskakoval medzi stvorením a deťmi, pretože nevedela, či nemá deti rýchlo zachrániť, a ak áno, ako, keďže sú na piatom poschodí veľkého obytného domu, stvorenie zablokovalo celé dvere a iný východ tam nebol.

„Mami, to je tá príšera?“ zašepkala Majka spoza maminho chrbta. Stvorenie duto zachrochtalo a podávalo ten kus papiera Hele, ktorá práve stála najbližšie. Hela si papier váhavo vzala.

Stvorenie znovu zachrochtalo. Mama vyľakane zalapala po dychu. Hela rozložila papier. Bol ošúchaný, špinavý a trochu potrhaný. Na podlahu z neho vypadla malá hrudka hlíny.

„To musia byť tie inštrukcie,“ povedala Hela. Mama sa zamračila.

„Čo sa v nich píše?“ spýtal sa Kajo.

Hela nahlas čítala:

Prijímajúca rodina: Holmanovci

Obsah: Vyškolený poločlovek, bežne známy ako „príšera“, špecializovaný na starostlivosť o deti a domáce práce.

Povaha: Nie je násilný, má rád televíziu, v ľudských pribytkoch je spokojný.

Ďalšie informácie: Meno nemá, oslovovať ho treba ako „príšera pestúnka“, alebo jednoducho „príšera“. V noci si nájde jedlo vonku. **Dôležité:** nikdy nenechá deti doma samotné!

Jazykové schopnosti: slabé. Rozumie niektorým slovám, no nerozpráva. Zlepšenie jazykových schopností sa neočakáva. **Dôležité:** neschopnosť rozprávať nemá vplyv na pracovný výkon.

Ubytovanie: skriňa (skriňu treba okamžite vyprázdniť)

„Ale preboha,“ zhíkla mama. „Ako sa len toto skončí?“ Hela a Kajo na seba pozreli. Naozaj, ako sa to skončí?

Majka sa vykradla spoza maminej sukne. Pozrela na príšeru a usmiala sa.

„Nie je nebezpečná,“ povedala a natiahla drobnú ruku k príšere. „Pozrite na jej oči. Chce tu zostať.“